

[Kim Behnke]

Både fru Charlotte Antonsen og hr. Kent Kirk gør meget ud af at beskrive, at Fremskridtspartiet er modstander af EF. Det er ingenlunde tilfældet. Fremskridtspartiet tilsluttede sig i 1986, anbefalede det ja, det blev i 1986. Men der var jo både lidt på sølvvægten og lidt på guldvægten i 1986. Vi var ikke begejstrede for det sociale charter dengang, men syntes, at intentionerne omkring det frie marked, de fire friheder, var så velargumenterede og så velbegrundede, at vi måtte tage det sociale charter med. Det, der sker nu, er, at alt det gode fra 1986 bliver båndlagt med Maastricht-traktaten. Dermed ødelægges alt det gode fra 1986.

Så bliver der sagt fra hr. Kent Kirks side, at hvis ikke Fremskridtspartiet går med til Edinburgh-aftalen, så kan vi ikke få decentralisering osv. Jo, vi kan, og vi kan sige nej til Unionen.

Gade (SF):

Jeg vil sige til hr. Kim Behnke, at Europa står over for at kunne begå fejltagelser på to områder, når man træffer beslutning. Det ene er, hvis man tror på, at man kan opbygge et Maastricht-babelstårn med fælles mønt og fælles forsvar. Det mener jeg er en risiko, og det er farligt. Det andet er, hvis man ønsker et Europa, som falder fra hinanden, hvor man kun leder markedet råde, er ligeglad med miljø, med arbejdsmiljø og med lønmodtagere, og dermed løber risikoen for at åbne op for jungleloven.

Det er imellem disse to områder, vi skal placere Danmark, dér hvor der er et nationalt råderum på de rigtige områder, så det er sikret, at beslutningerne træffes i Danmark af danskere, samtidig med at vi får Danmark placeret i et samarbejde i Europa, som er et forpligtende samarbejde mellem landene. Det er den balance, og det er den målsætning, vi i SF går efter at få Danmark placeret i.

Den beslutning, vi nu skal tage i dag, fastlægger Danmarks placering i EF-samarbejdet for de kommende år. Vi har sagt nej til Maastricht-traktaten den 2. juni 1992. Vi har defineret, hvad det var, vi ikke ville være med til. Det var at bygge babelstårnet op. Vi vil ikke være med til for Danmarks vedkommende at lægge grundstene for EF's forenede stater, og det er lige præcis det, vi med Edinburgh-afgørelsen har fået præciseret: for Danmarks vedkommende er vi ikke en del af en sådan opbygning.

At vi så samtidig reelt kan konstatere, at unionstoget på mange måder også står stille, er set med mine øjne en sidegevinst. Og det er i den situation, at vi skal tage chancen for at præge Europas udvikling.

Når SF siger ja til Edinburgh-afgørelsen, som den foreligger her, og dermed til det samlede aftalesystem, er der for os fire perspektiver.

Det første perspektiv er, at Danmark får et særligt rum inden for EF-samarbejdet fremover, hvor vi siger nej til at deltage i opbygningen af EF's forenede stater.

Vi siger nej til fælles mønt. Vi siger ikke, som fru Annette Just sagde tidligere: Vi vil nok ikke. Nej, vi siger udtrykkeligt nej til tredje fase og fælles mønt, og vi siger det nu.

Vi siger nej til fælles forsvar og forsvarspolitik.

Vi siger, at vi ikke vil være med til at udvide unionsborgerskab til noget, der minder om et statsborgerskab.

Og vi fastholder, at det retlige samarbejde er mellemstatsligt. EF-Domstolen har ingen kompetence her.

Det er det særlige rum for Danmark. Det er et perspektiv i sig selv. Det er noget nyt, og det er noget helt andet end det, vi stemte om sidste år.

Det andet perspektiv er, at EF er under ændring. Edinburgh-afgørelsen præciserer, at det er et samarbejde mellem suveræne stater. Men dertil kommer jo, som jeg også redegjorde for i tidligere ordvekslinger med fru Annette Just, at afgørelsen henviser til beslutningerne om åbenhed og nærhed, som derfor er en del af det samlede aftalesystem, der skal stemmes om, og dér er der da noget helt andet. Jeg forstår, at hele Folketinget er enig om, at der for så vidt angår nærhed er sket noget nyt. Det forstod jeg også at fru Annette Just var enig i. Det vil sige, at Danmarks nej den 2. juni har røkket ved hele EF, for det er beslutninger, der rører ved hele EF, og som får betydning i de kommende år. Vi har ikke fået et løfte, som er ubegrænset stort. Vi har fået flyttet kamppladsen et sted i retning af det, som vi har kæmpet for, og vi har en langt bedre bane at kæmpe den kamp videre på.

Det tredje perspektiv er, at et mere fleksibelt og åbent EF nu er en mulighed – bl.a. på grund af den danske særordning, men også på grund